

Hồi 458**Trùng phản Biên Tập**

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ngồi trên một ngọn núi, bần thần nhìn ánh bình minh đầu tiên xuất hiện trên mặt biển. Hai người đều có vẻ không muốn nói chuyện, một mặt là sức cùng lực kiệt, nguyên nhân lớn hơn là sau khi trải qua một đêm tra tìm, lại không có thu hoạch gì hết.

Sau khi trải qua tính toán suy đoán một lần nữa, bọn họ thu nhỏ lại phạm vi lực tìm, chỉ thám tra địa phận duyên hải phía đông Ngô Quận và Gia Hưng, vẫn tìm không ra một chút xíu hình bóng của căn cứ địa bí mật phe địch.

Có thể tìm ra căn cứ địa phản công của Từ Đạo Phúc hay không, chính là chìa khóa thành bại trong trận này của bọn họ, lại không cho phép chần chừ trì hoãn, càng có thời gian sắp xếp, càng có nhiều cơ hội thắng, cho nên hai người cả đêm động thân, hơn nữa trong lòng còn có cảm giác ổn thỏa chắc chắn, nào hay sự không như nguyện, đến cuối vẫn không được gì, khiến bọn họ mất hứng thú, thất vọng cực kỳ.

Thủy triều rào rạt vang vọng, từng đợt từng đợt tràn lên bãi đá, lúc đập mình lên thành đá tung tóe bọt nước, từ trên cao nhìn xuống, phong cảnh trắng quan phi thường, nhưng hai người đều mất đi tâm tình thưởng thức cảnh sắc.

Lưu Dụ ngậy người nhìn biển lớn thủy triều cuộn cuộn, nguyện vọng lớn nhất trong lòng là thành linh phát hiện chiến thuyền của Thiên Sư quân đang lèo lái tới căn cứ địa bí mật của chúng, vậy thì gã và Đồ Phụng Tam liền có thể lén lút theo dấu, tìm ra sào huyệt của Từ Đạo Phúc, chỉ đáng tiếc trên mặt biển không có tới một nửa bóng dáng thuyền bè.

Có phải sẽ thất bại triệt để không?

Lưu Dụ còn có một ý tưởng, là muốn tạo một niềm vui bất ngờ cho Giang Văn Thanh, từ chỗ Âm Kỳ nhận được tin Giang Văn Thanh đích thân dẫn quân xuống Nam, gã kỳ vọng gặp nàng, nhưng cũng có chút sợ gặp nàng, tâm tình phức tạp mâu thuẫn, cả chính gã cũng không rõ thứ tâm tình này.

Giang Văn Thanh từ sau khi Giang Hải Lưu bại trận bỏ mình dưới tay Nhiếp Thiên Hoàn, đã như biến thành một người khác, đã kích trầm trọng đó gã hiểu thấu, cho nên càng phát vọng tạo chút thành tích, giúp cho nàng mừng vui hỉ hả, vì vậy sau khi tìm khắp chốn mà không có kết quả, gã liền cảm thấy hụt hẫng.

Đồ Phụng Tam thở dài một hơi.

Lưu Dụ cười khố: “Có phải căn bản không có cú địa như vậy không? Thủy lục bộ đội phản kích của Từ Đạo Phúc giấu mình ở một đảo nào đó trên biển”.

Đồ Phụng Tam quyết đoán lắc đầu: “Về mặt binh pháp đó là bố trí ngu xuẩn nhất, mà Từ Đạo Phúc tuyệt không phải là kẻ khờ không hiểu binh pháp, cho nên cú địa bí mật khẳng định có tồn tại, chỉ là bọn ta nhất thời tìm chưa ra thôi! Thử nghĩ xem nếu quân viễn chinh có dạ đề phòng, thuyền đội của Từ Đạo Phúc thanh thế ngàn ngạt từ trên biển lèo lái đến Gia Hưng và Ngô Quận, làm sao mà có thần hiệu kỳ binh đột tập, tấn công chỗ không phòng bị được? Chỉ sợ Thiên Sư quân cũng phải thua trận này”.

Lưu Dụ tìm không ra lời phản bác, thở dài một hơi theo y, buồn bã hỏi: “Bọn ta vẫn phải tìm nữa chứ?”.

Đồ Phụng Tam ngửa nhìn bầu trời mây đen vần vũ, kiên định đáp: “Đương nhiên phải tiếp tục tìm, bọn ta còn có đường thoát sao? Ta thà chết trận sa trường cũng sẽ không về Biên Hoang Tập sống một đời lén lút, đợi Hoàn Huyền đến thu thập ta”.

Lưu Dụ trong lòng đồng ý, Đồ Phụng Tam không có đường lui, gã càng không có con đường nào khác để đi, không khỏi lại quét mắt quan sát xa gần, chợt toàn thân chấn động mạnh, song mục bắn ra kỳ quang.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nhìn theo hướng gã đang chăm chú nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Người phát hiện gì hả? Ta đâu có thấy chỗ nào đặc biệt đâu”.

Lưu Dụ hít một hơi sâu, nhượng giọng: “Người nhìn kỹ một chút nữa đi, coi sự khác nhau giữa triều lên và triều xuống”.

Đồ Phụng Tam giật nảy: “Má ơi! Từ Đạo Phúc tên tiểu tử này ý tưởng thật tuyệt”.

Bờ phía đông bắc khoảng ba dặm, thủy triều nuốt chửng bãi đá ven bờ, lại tràn vào trong, liền trải rộng một con sông nhỏ chảy ra biển, từ một nhánh sông vốn chỉ có thể cho phép một chiếc ghe nhỏ đi qua, biến thành một thủy đạo có thể để một đại hạm thông hành, biến hóa thần diệu phi thường.

Đồ Phụng Tam tinh thần phấn chấn: “Đây gọi là trời trợ giúp bọn ta, bọn ta nếu không ở trên cao nhìn xuống, khẳng định sẽ bỏ lỡ cảnh tượng này. Con sông nhỏ này nối liền với một hồ nhỏ, chỗ các con sông nhỏ xung quanh đổ về, cú địa bí mật của Thiên Sư quân khẳng định ở một địa điểm kín đáo sâu trong đất liền, không lạ gì bọn ta tìm không ra”.

Lưu Dụ đứng dậy: “Đi đi!”.

oOo

Sự quay về của Yến Phi đẩy tâm tình thắng lợi của Hoang nhân lên đến đỉnh điểm, tuy vừa sau trọn một đêm cuồng hoan, vẫn cử hành Chung lâu nghị hội sau giờ Ngọ, quyết định đường hướng tương lai của Biên Hoang Tập.

Thành viên nghị hội có thể ngồi ghế nghị hội toàn thể đều có mặt tại trường, tham dự không tính phiếu bầu có Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác, Đinh Tuyên, Cao Ngạn, Bằng Nghĩa, Phương Hồng Sinh và Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt lần đầu tiên được tư cách tham dự, đều là vì trận này gã lập đại công, bảo vệ được Cao Ngạn.

Trác Cuồng Sinh dùng thân phận chủ tịch, trước hết kể cho Yến Phi biết toàn quá trình đoạt lại Bắc Đĩnh khẩu, cuối cùng nói: "Lần này một trận thành công, cứ như vén gạc mây mù nhìn thấy trời xanh, hôm nay chuyện phải thảo luận trong nghị hội là làm sao Bắc thượng ủng hộ Thác Bạt Khuê, ứng phó cuộc chiến phản kích mùa xuân năm tới của Mộ Dung Thùy, chỉ cần đánh tan Mộ Dung Thùy, bọn ta liền có thể nghênh đón Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi cô nương về Biên Hoang Tập. Con bà nó, có được hôm nay thật không dễ".

Mọi người không hoan hô la hét, đều là vì biết trận chiến này đâu phải dễ, cho dù có thể đả bại Mộ Dung Thùy hiệu xung vô địch phương Bắc, chưa từng bại trận, có thể cứu chủ tỳ Thiên Thiên về hay không vẫn chưa biết được.

Mộ Dung Chiến nói: "Trận này sở dĩ có thể đạt được đại thu hoạch toàn thắng, then chốt ở chỗ Cao tiểu tử nắm hết tình huống bên địch, giúp bọn ta có thể tốc chiến tốc quyết, dòi trận địch thành bình địa. Mà Cao tiểu tử có thể sống sót trở về báo cáo, cũng là nhờ Hường Vũ Điền tên khốn đó chịu lưu tình một chút. Ài! Má ơi! Hường tiểu tử quả là khiến người ta vừa yêu vừa hận, không biết nên coi y là bằng hữu hay là địch nhân? Bất quá cho dù y là tử địch, y cũng là một địch nhân lý thú và khả ái.

Cơ Biệt nói: "Bọn ta bị ép đáp ứng cho y ra vào Tập như không, lại có thể khiêu chiến với Tiểu Phi người, thời gian địa điểm mặc y chọn lựa. Ài! Bọn ta đều không muốn người làm thịt tên khốn đó, nhưng lại biết với công phu của y, người không thể nào hạ thủ lưu tình, thật là phiền não".

Trác Cuồng Sinh đề tỉnh: "Tên khốn đó thông minh tuyệt đỉnh, Tiểu Phi đừng coi thường, cần phải toàn lực ứng phó, nếu nuôi lòng nương tay, nói không chừng cả lão ca người cũng phải chịu thiệt".

Yến Phi còn chưa có cơ hội báo lại tao ngộ chuyển đi này, vì lúc về Tập ai ai cũng túy lúy chưa tỉnh, nghe tiếng cười thốt: "Ta và y đã có giao thủ rồi!".

Trác Cuồng Sinh thất thanh la lên, người khác cũng trợn mắt nhìn chàng.

Cao Ngạn biến sắc: "Người chưa làm thịt y chứ?".

Yến Phi thông dong đáp: "Người an tâm, y vẫn còn sống nhăn, còn định đêm ngày mai sẽ lên Quan Viễn đài quyết một trận sinh tử".

Thác Bạt Nghi hỏi: "Người đụng Hướng Vũ Điền ở đâu? Tình huống giao thủ ra sao?".

Yến Phi đáp: "Y chặn đường ta ở Thiên huyết, qua ba chiêu với ta, nói nghiêm túc là hai chiêu rưỡi, song phương ngang tay, trước khi đi y định chiến ước, là vậy đó".

Mọi người nghe vậy đầu óc mù mờ.

Yến Phi thâm cười khố, nếu muốn chàng tận tường kể lại quá trình giao thủ, sợ rằng bút mực của Trác Cuồng Sinh vẫn chưa đủ sức, khó mà miêu thuật được chỗ vi diệu bên trong. Hướng hồ chàng nếu nói thật, là phải tiết lộ bí mật Tiên môn, cho nên càng chỉ có thể hàm hồ cho qua chuyện.

Vương Trấn Ác hỏi: "Yến huynh có nắm chắc đánh bại được y không?".

Yến Phi mỉm cười: "Thành thật mà nói, tuy đã giao thủ, nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa rõ công phu của y. Lòng tin đương nhiên là có, hơn nữa là tin tưởng hết mình, khó xử ở chỗ không muốn giết y, mà là muốn y cam tâm chịu phục nhận bại. Ta hiểu tâm ý của mọi người, hy vọng ta sẽ không làm các người thất vọng chuyện này!".

Mọi người đều thở phào một hơi, Yến Phi luôn luôn khiêm tốn, có thể nói ra mấy lời này khẳng định không phải là hư trương.

Hồ Lô Phương không hiểu: "Cả bọn ta cũng không biết Tiểu Phi người về hồi nào, tên khốn đó sao lại có thể chặn đường người ở Thiên huyết? Y làm sao biết người trước khi về Tập sẽ vòng qua thăm Thiên huyết?".

Gã đã nói ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Yến Phi cười khố: "Mình là huynh đệ, ta đương nhiên không thể nói láo với các người, nhưng có những chuyện thật khó giải thích, quan hệ giữa ta và Bí nhân không phải đơn giản như các người nghĩ, trên sự thật ta ở Trường An đã sớm nhận ra Hướng Vũ Điền. Mà Hướng Vũ Điền con người này có lai lịch rất lớn, không phải là một Bí nhân bình thường. Nói một cách đơn giản, y là là truyền nhân y bát của một phái hệ thần bí, sư phụ y mấy chục năm

trước từng có một đoạn năm tháng hô phong hoán vũ, thiên hạ không có ai có thể chế phục, cuối cùng vì tránh địch mà ẩn cư ở sa mạc, được Bí nhân sùng kính”.

Vương Trấn Ác giật nảy mình: “Hương Vũ Điền không ngờ là truyền nhân của Ma môn!”.

Yến Phi gật đầu: “Vương huynh đã biết có sự tồn tại của Ma môn, có thể đỡ cho ta tổn hao miệng lưỡi”.

Thấy ngoại trừ Vương Trấn Ác ra ai ai cũng mờ mịt không hiểu, liền giải thích chỗ then chốt trong lai lịch căn cội của Ma môn và Mặc Di Minh, sau đó nói: “Tâm pháp võ công của Ma môn khác biệt với thói thường, cái Hương Vũ Điền tu là tâm pháp tối cao của Ma môn, trông lên Thiên đạo, làm cho y có thiên cơ linh giác siêu phàm, có kỹ năng người ta không có, cho nên có thể chặn đường ta ở Thiên huyết”.

Mộ Dung Chiến nhíu mày: “Không ngờ còn có môn phái giang hồ quỷ dị như vậy, như vậy có phải đại biểu Ma môn muốn làm kẻ địch với Hoang nhân bọn ta không?”.

Yến Phi đáp: “Ma môn quả đang ngấm ngầm muốn dấy động, mục đích là để tranh đoạt thiên hạ, nhưng bọn ta lại không thể Hương Vũ Điền ra luận khái quát với Ma môn, Hương Vũ Điền con người này độc lập độc hành, không gầy quần không tụ đảng, không cùng quan niệm với Ma môn. Chỉ cần ta đem mai có thể đánh bại y, sẽ có thể giải quyết vấn đề với y một cách triệt để”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Được! Thảo luận về Hương Vũ Điền ngưng ở đây, bây giờ đến lượt nhân sự trọng yếu nhất, là vấn đề làm sao cứu chủ tỳ Thiên Thiên về”.

Mọi người đồng thời xôn xao, xoa quyền cọ chưởng, không khí nhiệt liệt.

Trình Thương Cổ hỏi: “Tiểu Phi có chủ ý gì không?”.

Thác Bạt Nghi thay lời: “Bọn ta trước hết phải giải quyết vấn đề Bí tộc, nếu không mọi sự đừng nói tới”.

Hồng Tử Xuân gật đầu đồng ý: “Đúng! Thu thập được Hương Vũ Điền đâu có phải là thu thập xong Bí tộc. Giao thủ với Hương Vũ Điền có thể dùng mình đao mình thương, gọn gàng sạch sẽ, nhưng muốn đối phó một quân đoàn Bí nhân tập hợp, hoàn toàn là một chuyện khác”.

Mộ Dung Chiến quay sang hỏi Yến Phi: “Tình hình phương Nam ra sao? Người đã gặp Lưu gia và lão Đồ chứ?”.

Yến Phi đem tình huống phương Nam báo cáo tường tận, ngoại trừ chuyện có liên quan đến An Ngọc Tình và dính líu giữa Lưu Dụ với Tạ Chung Tú, những chuyện khác đều không

che giấu, đến lúc nói đến chém chết tam đại cao thủ Ma môn, chúng nhân ùn ùn vỗ tay hoan hô, cuối cùng thuật lại trận chiến Phiêu Diêu phong với Tôn Ân, mọi người chăm chú lắng nghe đến mức thở không ra hơi.

Trác Cuồng Sinh cười dài vỗ tay: “Đẹp mắt quá! Tiểu Yến Phi ba lần đánh Tôn Ân, không ngờ lại có kết quả ngang tay lưỡng bại câu thương, bốn quán chủ lại có thêm đề tài hay để kể chuyện rồi”.

Tiếp đó ngạc nhiên thốt: “Nhưng xem thần thái bộ dạng của Tiểu Phi người lại tuyệt không giống bị thương”.

Yến Phi từ từ đáp: “Mãi cho đến lúc giao thủ với Hướng Vũ Điền, ta vẫn còn mang nội thương, đến trước khi tiếp chiêu thứ ba cũng là chiêu giao thủ cuối cùng, đột nhiên khỏe lại”.

Phí Nhị Phiết cười khà khà: “Yến gia đang nói chơi hả? Có người nào dùng động thủ để liệu thương đâu?”.

Điều Mạnh nói: “Người biết gì? Đây gọi là Yến Phi thần công, cũng là năng lực người thường không có được, cho nên một kiếm hù Hướng Vũ Điền thoái lui, hù đến mức y vãi phân vãi đái bỏ chạy, ước hẹn tái chiến gì gì đó chỉ là nói giữ mặt mũi thôi, ta bảo đảm đến giờ hẹn không thấy y đâu hết”.

Mọi người âm âm cười lớn.

Yến Phi thâm cười khổ, trên sự thật chàng xem chút đã thua trận, đương nhiên chàng hiểu rõ lòng tin của mọi người đối với chàng, cũng không có ai lo cho trận quyết chiến của chàng với Hướng Vũ Điền, chỉ có chàng hiểu Hướng Vũ Điền là đối thủ xứng đáng có thể ngang cơ với chàng trên bất cứ phương diện nào.

Chàng thốt: “Hiện tại bất kể là Lưu gia hay Bắc Phủ binh, đều đang hãm mình trong trận kịch chiến với Thiên Sư quân, Tư Mã Đạo Tử nếu có thể bảo vệ Kiến Khang, có thể nói là may mắn trời ban cho rồi. Dưới tình huống như vậy, Hoàn Huyền khẳng định sẽ ngồi yên, thừa cơ khuếch triển thế lực, bọn ta nếu sơ suất bỏ qua y, đừng nói gì tới tồn tại, bọn ta coi như xong”.

Mọi người trầm mặc hẳn.

Đối với Hoang nhân mà nói, sợ nhất là phải đối phó cuộc chiến cả hai chiến tuyến Nam Bắc, đều là vì binh lực không đủ, sức không cho phép.

Trác Cuồng Sinh hỏi: “Lưu tiên sinh này giờ không nói gì, có phải có chủ ý gì hay không?”.

Mục quang của mọi người hoàn toàn tập trung trên mình Lưu Mục Chi, xem vị trí giả kia có kỳ mưu diệu kể gì không.

Lưu Mục Chi ung dung thốt: “Bọn ta thật ra có bao nhiêu binh có thể dùng?”.

Mộ Dung Chiến đáp: “Ta không biết có nên dùng ‘binh’ để hình dung chiến sĩ của bọn ta hay không, thành thật mà nói, bọn ta không có quân đoàn chính thức, nhưng kinh nghiệm tác chiến lại còn phong phú hơn quân đoàn chính thức, ai ai cũng tự nguyện tham gia. Trong các cuộc chiến thủ vệ và phản công Biên Hoang Tập trong quá khứ, Biên Hoang Tập bọn ta toàn dân đều là binh, người già trẻ nít đàn bà phụ nữ đều gánh vác công tác ủng hộ hậu cần”.

Thác Bạt Nghi nói tiếp: “Nếu mục tiêu rõ rệt, ví như là chiến đấu vì Thiên Thiên tiểu thư, dưới sự hiệu triệu của nghị hội, Dạ Oa tộc khẳng định ai ai cũng bất chấp thân mình, tự nguyện ra chiến trường. Lấy đó để tính, nhân thủ bọn ta có thể động viên cũng cỡ một vạn hai ngàn”.

Vương Trấn Ác động dung: “Đây là lực lượng rất to tát. Đặc biệt là ai ai cũng tự nguyện tham chiến, đấu chí và sĩ khí đều hơn địch một bậc”.

Lưu Mục Chi mỉm cười: “Vậy số chiến sĩ có thể ra chiến trường của bọn ta có một vạn người, chỉ cần huấn luyện thêm nữa, sửa đổi trang bị, liền có thể thật sự trở thành một nhánh kinh lý có tổ chức. Phương diện này để Trấn Ác gánh vác thì sao? Chỉ cần mỗi ngày thao luyện một canh giờ, đến mùa xuân năm sau, bọn họ sẽ biến thành một quân đoàn có thể tung hoành thiên hạ, hơn nữa lại không ảnh hưởng gì tới sự phát triển của Biên Hoang Tập”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười nói: “Trước trận chiến Bắc Dĩnh khẩu, e rằng còn có người hoài nghi năng lực của Trấn Ác, hiện tại chắc không còn ai có dị nghị, đúng không? Có ai phản đối không?”.

Mộ Dung Chiến quát: “Toàn thể thông qua, quyết định vậy đi”.

Vương Trấn Ác hoang mang đứng dậy, kích động đến mức mắt đỏ lựng, cúi mình biểu thị cảm tạ nghị hội.

Mọi người đều hiểu rõ tâm tình của gã, Vương Trấn Ác vốn là người tuyệt vọng nguội lòng đối với tiền đồ, cuối cùng đã được cơ hội và hy vọng ở Biên Hoang Tập, tráng chí hùng tâm nhen nhúm sống dậy.

Sau khi Vương Trấn Ác ngồi xuống, Phí Nhị Phiết cười khố: “Lưu tiên sinh chắc rõ tình huống hiện thời của Biên Hoang Tập, tuy nói bán ngựa và Biên Hoang Du giúp cho kinh tế

của Biên Hoang Tập khởi sắc ghê gớm, nhưng nói hoàn toàn hồi phục trở lại vẫn còn quá sớm, bây giờ chỉ coi là miễn cưỡng cầm cự được. Nhưng nếu phải trang bị cho một nhánh bộ đội một vạn người, lại đâu đâu cũng cần tiền, chỉ tức còn chưa kiến tạo xong Song Đầu hạm là đã hao hết tài lực của bọn ta, bọn ta thật không có dư sức để ủng hộ hành động quân sự to tát”.

Lưu Mục Chi tự tin: “Nếu bọn ta có thêm năm xe vàng ròng thì sao?”

Phí Nhị Phiết thù người ra, vỗ trán: “Ta xem chút đã quên, đúng! Năm xe hoàng kim! Khà! Tất cả mọi vấn đề đương nhiên được giải quyết ổn thỏa”.

Mọi người nhất tề hoan hô rần rần, tựa như hoàng kim đã tiến vào trong Tập.

Lưu Mục Chi nói: “Hiện tại chuyện trọng yếu hàng đầu của bọn ta là bảo vệ con đường vận chuyển Nam Bắc, vấn đề Bắc tuyến đã tạm thời giải quyết, còn Nam tuyến chỉ cần bảo vệ Thọ Dương không để mất, kế hoạch của bọn ta liền có thể tiến hành thuận lợi”.

Hồ Lôị Phương thốt: “Hồ Bân ở Thọ Dương là người mình, cũng là người hiểu biết, rất dễ thương lượng”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ta sẽ đích thân đi Thọ Dương, tìm Hồ Bân thảo luận đối sách, để hần biết bọn ta sẽ toàn lực ủng hộ hần”.

Yến Phi thốt: “Hồ Bân thủy chung là tướng lĩnh Bắc Phủ binh, là quan viên của Đại Tấn, ý hướng của hần sẽ chịu ảnh hưởng qua biểu hiện của Lưu gia bọn ta”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Ta biết làm sao nắm bắt”.

Cao Ngạn cười hỏi: “Có Chiến gia ra mặt, còn cần bọn ta lo nữa sao?”.

Cơ Biệt nói: “Bọn ta còn phải tìm Khổng lão đại nói chuyện. Bất quá Khổng lão đại có chịu toàn lực ủng hộ bọn ta hay không, cũng cần xem biểu hiện của Lưu gia. À! Hy vọng Lưu gia quả là chân mệnh thiên tử, chứ không phải là thần tượng lão Trác bung đẩy ra”.

Trác Cuồng Sinh không vui: “Ta sao lại bung đẩy gã ra được? Các người đều phải lòng tin đối với ta và Lưu gia, giương hai con mắt của người ra mà xem đi!”.

Yến Phi thầm cười khở, chàng là người duy nhất biết được căn bản không có chuyện chân mệnh thiên tử, nhưng đương nhiên không thể vạch trần.

Chàng thốt: “Sau khi xong chuyện Hường Vũ Điền, ta phải lập tức đi Bình Thành, đem hoàng kim vận chuyển về Biên Hoang Tập, đồng thời tìm cách giải quyết chuyện Bí tộc, Biên Hoang Tập giao lại cho các vị lo liệu”.

Mọi người ùn ùn đáp ứng.

Yến Phi trong đầu dâng hiện ngọc dung quý bí động hồn của Vạn Sĩ Minh Dao, thâm thở dài, chuyện tránh không được cuối cùng phải đối diện, năm xưa lúc nhiệt luyện nàng, làm sao ngờ được có một ngày đôi tình lữ sẽ biến thành địch nhân?

Trác Cuồng Sinh quát: “Nghị hội kết thúc, Tiểu Phi xin dừng bước, ta còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi chạy không thoát đâu”.

Yến Phi lại ngậm thở dài một hơi, địch nhân đã khó xử lý, nhưng có lúc bằng hữu huynh đệ càng không dễ ứng phó, tình huống hiện tại của chàng là một bằng chứng tốt nhất.

- o O o -